

Kronberger: Zásada výlučnosti. — Č. 8. Dr. F. Kronberger: Zásada výlučnosti. — Dr. K. Loula: Má zaměstnanec nárok na týdenní mzdu podle § 1154 lit. b) ob. z. obč. v případě nastoupení prezenční služby vojenské? — J. Tvrdoň: Žaloba pro obnovu proti rozsudku pro zmeškání. — Dr. J. Budník: Vymezení pojmu »vyšších služeb« v praksi nejvyššího soudu. — K. Křepelka: O lhůtách k odporu proti manželskému původu dítěte. — Dr. M. Jirásek: Adhaesní řízení při přestupcích. — Dr. A. Kučerová: Praktické zkušenosti v péči o provinilou mládež v rámci nové úpravy soudnictví nad mládeží. — Dr. J. Frydrych: Rozsah manuální povinnosti proces. soudce (§§ 432 násl. c. ř. s.). — J. Tvrdoň: Útraty advokátní upomínky. — Dr. J. Budník: K otázce t. zv. bezesmluvního stavu v pracovním poměru právním. — Dr. V. Kočí: Je přípustným zápis služebnosti na podílu spoluvlastníka? — K. Křepelka: Zvláštnosti řízení o neplatnost manželství. — Č. 9. Dr. J. Frank: Pojem účastníka v řízení nesporném podle zák. č. 100/31 Sb. z. a n. — J. Smrčka: Bytové zákony. — Dr. A. Kučerová: Činnost úřadovny pro péči o mládež při praktickém provádění t. zv. alimentárního zákona za rok 1931. — J. K.: Predpisy o vyloučení soudních osob a jich následky. — K. Křepelka: O zeizení předmětu sporu mezi rozepří. — Dr. A. Bělohlávek: Osnova nové jurisdikční normy. — Č. 10. Dr. K. Gerlich: K otázce nesprávného právního posouzení a nezákonnosti. — Dr. F. Poláček: Odvolání do výroku o vině ve věcech přestupkových. — Č. 11. Dr. K. Loula: Ochrana dlužníka podle osnovy říšsko-německého civilního řádu soudního.

Věstník československé společnosti pro právo trestní. — R. VIII, č. 1—2. Dr. A. Miřička: Doporučuje se pokládati obviněného za svědka ve vlastní věci? — Dr. J. Havlíček: Problém souběhu trestných činů. — Dr. B. Ečer: Trestní zákonodárství v SSSR.

Všehrd. — R. XIII, č. 8. J. Siebenschein: Alimentární povinnost manželky. — Dr. H. Bulín: O právní teorii a praxi. — O. Švábenský: O vraždě a zabití v trestním právu, platném na území ČSR. a v osnově čs. tr. zák. s hlediska kriminálně-politického.

H O V O R N A.

Hlášení stavu.

Trestnost nesprávného hlášení stavu [§ 320 e) tr. zák.] promlčuje se v nejčastějších případech pouze proto, ježto falešnost takové opovědi zůstane vůbec utajena. Nejčastěji hlásívá se někdo neprávem jako rozvedený, rozloučený nebo dokonce svobodný, a to z důvodů a úmyslů snadno domyslitelných, kdežto předstírání manželství není již tak účelno.

Úřad nezkoumává vždycky správnost všech údajů opovědního

lístku, a také důkladnější zjišťování takové bylo by valně ztíženo jednak tím, že zejména v ruchu velkoměst pobyt pouze přechodný bývá velmi častý, a konečně velice dovedně zfalšované doklady osobní uvádívají veřejnost a bezpečnostní službu v omyl velmi dlouho, někdy i trvale.

Osobám třetím, byť by i sebe věrohodněji prokazovaly svůj naléhavý na tom zájem, zejména rodinný, se ničeho nesdělí, a veškeré dotazy jejich odmítají se poukazem na to, že kromě přihlášeného bydliště osoby hledané soukromým tazatelům se jiné zprávy nesdělují; těch možno prý dosíci jenom rekvisicí soudní. Tak odnímá se možnost, aby mimo řízení soudní, — k němuž také zatím není ani důvodu, — upozornili na to, že opověď pobytová v tomto směru jest klamná.

Tím však vlastně tají a chrání se přímo úředně falešnost ohlášky, a také ovšem i rejdy, v důsledku její obyčejně beztrestně provozované jak vůči veškeré veřejnosti, tak i zvláště vůči nejbližším příbuzným, jimž se znemožňuje, aby jednoduchým zákrokem učinili včas všemu přítrž.

Bývá trapno, když personál přihlašovacího úřadu odbývá tazatele, třeba nejspolehlivěji legitimovaného, že soukromé sdělení, jak kdo jest hlášen, riskovati nemůže, a úřední průkaz o tom vydává se pouze soudu. Kdo pátrá tady po tomto osobním údaji nemůže přece říci: »Hledaná mnou osoba jest toho a toho stavu, a pakli se hlásila jinak, činím o nesprávnosti té oznámení.« Často by si tím způsobil dlouho se vlekoucí oplétání a nepříjemnosti, z nichž vyvázl by nejlaciněji pořádnou blamagí. Naproti tomu však, kdyby úřady přihlašovací a venkovské popisní sdělovaly beze všeho i oznámený stav osob ku pobytu hlášených, bylo by to nezřídka prvou spolehlivou stopou, umožňující pátrání další, které může opodstatniti rozmanitá podezření.

Jest příznačno, že tyto úřady od stran požadují, aby v blanketově předtištěném dotazníku po osobě hledané napsaly vše, co by usnadnilo její vyhledání v úředním katastru ohlášených pobytů, tedy taktéž i její stav, ale shodují-li se ostatní údaje, totiž data narození, příslušnost, poslední byt atd., sdělí pouze nynější snad odchýlné bydliště, ale nikdy neopominou podotknouti, že označení stavu se s přihláškou neshoduje.

Každému nelze se uchýliti s touto záležitostí k ústavům detektivním, které za horentní honoráře opatřují namnoze jen podomní klepy; zjistí-li se přece touto cestou falešné hlášení co do stavu, pak dověděly se to zase jen u přihlašovacího úřadu, arci pod rukou: to však jest vykořisťující nadhánění soukromým agenturám.

Stav osoby není její soukromou záležitostí, kterou bylo by vhodno ztajiti, — jako by snad mohlo býti její dočasné zaměstnání, nebo účel cesty, přechodného pobytu či zájezdu.

Stihá-li se přestupek falešného hlášení stavu žalobou veřejnou, pak jest nedůsledno, zabraňuje-li se takto i příbuzným osoby nesprávně se ohlásivší, aby úředně mohli se tohoto klamu dopídit

a úřad o něm informovati. Necht' jest se při tom dovoláváno předpisů jakýchkoliv, nejsou jistě v souhlasu s nynějšími požadavky bezpečnostních opatření, jichž zostření vynucuje si zvýšená rafinovanost společenských poměrů.

Ve velkých střediscích, především v Praze, pod touto bezděčnou ochranou úřední ukrývají se nejrozličnější neplechý, započavší falešným hlášením stavu. Této záštity zneužívá zejména také vše, co by postačilo pro rozvod a rozluky, totiž obvyklé případy manželské nevěry, ať již povědomé extratury manželů dosud legitimních, nebo již odloučeně od sebe žijících, tak i už rozvedených po zákonnou dobu čekací do rozluky.

Dosavadní praxe ohlašovacích předpisů všemu tomu vlastně napomáhá. Trpí tím nejenom bezpečnost osobní i veřejná, morálka rodinná i všeobecná, ale také čest a pověst osob stejnojmenných, jménem i příjmením, a téhož nebo podobného povolání, když jejich jmenovcům jest dovoleno vše za předstírání stavu svobodného nebo rozloučeného, na jehož falešnost se vůbec nepřišlo.

Zájem veřejný žádá reorganizaci služby ohlašovací a novelisování jejích předpisů, neboť dosavadními prostředky a způsoby nelze zvládnouti materiál rekordně se kupící. Náklady na to investované dobře by se rentovaly: školený, zapracovaný a hlavně úslužný personál, vyřizující v místnostech prostorných na velkoměstský provoz účelně zařízených, každodenně práci několika set zájemců, by zajistě na sebe vydělal, protože každý rád by ihned zaplatil podle přiměřené sazby za písemnou úřední odpověď na svůj dotaz.

JUDr. František Matouš.

D E N Í K.

Z Právnické jednoty v Praze. V nynějším zimním období budou vždy o 18. hodině v posluchárně čis. II. (přízemí čis. 13) v budově právnické fakulty v Praze-I., u Čechova mostu konány tyto přednášky:

17. listopadu 1932: pan Dr. Jan Krčmář, universitní profesor v Praze, na thema: »K osnově čsl. všeobecného zákoníka občanského: Směrnice při pracích kodifikační komise«.

24. listopadu 1932: pan Dr. Zdeněk Neubauer, universitní docent v Brně, na thema: »Pojem státního území s hlediska státního práva«.

1. prosince 1932: pan Dr. Emil Svoboda, universitní profesor v Praze, na thema: »K osnově čsl. všeobecného zákoníka občanského: Reforma práva manželského«.

15. prosince 1932: pan Dr. Miloslav Stieber, universitní profesor v Praze, na thema: »K osnově čsl. všeobecného zákoníka občanského: Změny v právu věcném«. — Vstup volný.